

AUTORKA BLOGU TEREZAINOSLO

TEREZA SALTE

2x
VÍTEŽKA
CZECH BLOG
AWARDS

Želhačková oblaka

motto

Šlehačková oblaka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Tereza Salte

Šlehačková oblaka – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

TEREZA SALTE

Želhařková oblaka

Praha 2017

OBSAH

Let Praha–Oslo	7
Pohádka začíná slovy „Za sedmero horami a jedním Oslofjordem...“	15
Na začátku byla nula	30
Bez práce nejsou koláče a výron jako prase	38
Máma	47
Poslední den s mámou a pak přišlo půlnoční temno	58
Jaro a jeden recept na šťastný den	66
Můj princ existuje, né že né	74
Chci!	92
Jedna káva, dvě, tři, třeba tisíc	99
Horké léto, pád na pusu a plán bé jde do kopru	110
Královna bez koruny první den ve škole	117
Pohádkové zasnuby a jeden romantický endemit	123
No prosím, kupujeme byt	132
Kapr, jehně, Vánoce	137
Norové a jejich norské peripetie	148
Praha, která zuby nehty drží vzpomínky	158
Svatební přípravy jak z cukrový vaty	168
Na svatbě se tančí, na líbáncích líbá	177
Horká, neklidná a milovaná Afrika	191
Hledám práci snů Zn. už půl roku	221
Práce snů se přece šije na míru	239
Terapie během – „Hrábnout si na dno“	248
Jak být šťastní, i když nám štěstí zrovna nepřeje	255
Stěhujeme se do Prahy	261
The End, prozatím	267

Mámě

LET PRAHA–OSLO

Bořila jsem se do sedačky v letadle. Mladinká, naivní a odhodlaná. Byl začátek září dva tisíce jedenáct a můj let Praha–Oslo letěl přesně na čas. Dívala jsem se nadšeně z okna a povzbuzovala pilota, ať na to šlápne. Chci tam už být. Když jsme nonšalantně usedli na přistávací ranvej, vítaly mě obrovské vzrostlé jehličnany, které obklopují hlavní letiště v Oslo Gardermoen. S mírným zhoupnutím jsme dosedli a zničehonic se mi začaly koulet slzy po tvářích.

„Co blbneš!“ okřiknu sama sebe. „Vždyť si plníš sen.“

Nemůžu si pomoci. Probodl mě strach. Poprvé za těch několik měsíců, co jsem si s touto představou hrála, je tady. Je ledový. Bodl jednou, proletěl celým mým tělem a já se ho okamžitě snažila zastrašit svou odhodlaností. Konejšila jsem se možná trochu naivní představou, že má pro mě Norsko připravený šťastný život na klíč. Ten by měl podle mých propočtů začít, jakmile vystoupím z letadla. V hlavě jsem ho měla načrtnutý už několik měsíců. Těšila jsem se. Na svého Nora, na slanný vzduch, na tréninky v týmu snů, na to, jak se budu učit norský, na nové přátele, na všechno to dokonalé a nevšední.

**A na ten moment, kdy se zas a znovu štípnu,
protože to není sen, to je můj život.**

Pozorovala jsem kufry, které kroužily na pásu číslo osm. Přijely ty moje. Jednoznačně nejtěžší ze všech. Trochu jsem se s nimi prala, když vtom mi pomohl postarší pán, který na mě promluvil česky s nádechem ironie: „Holka, ty se sem snad stěhuješ?“

„Ano!“ vyhrkla jsem nadšeně, dokud na mě nedolehla mírná vlna zklamání, že poznal, že jsem Češka. Slušně jsem mu poděkovala a on na to, že mi přeje hodně štěstí. Neohlídla jsem se za jeho výrazem *holka jedna bláznivá, stěhovat se sem*. Mohl by si o tom povyprávět u lahve vína s polovinou mojí rodiny. Domnívali se totiž, že to je jen jeden z mých nepromyšlených plánů a že jsem za pár týdnů doma s prosíkem.

Skoro jsem se nadšením vznášela.

Ono se to vážně dělo.

Prošla jsem skleněnými dveřmi a rozhlížela se kolem dokola. John Erik, můj norský přítel, který na mě měl čekat, nikde. Na zklamání není čas, ale upřímně se už těším na ten moment, kdy si v hlavě přestanu režírovat hollywoodské scénáře podobných situací. Nevím, jak vám, ale mně už v hlavě začíná brnkat orchestr, dokud kamera nezachytí mladíka s pugétem, který ke mně přibíhá, a my se radostně a láskyplně objímáme, jako bychom se neviděli dvacet let. To už hudba naprosto graduje a vy musíte ztlumit televizi, protože je to vážně kravál. Nestalo se. Nevadí. Většina mých smyšlených scénářů se nikdy nestane. Jsou totiž ve skutečnosti mnohem lepší, protože vymizí cukrlinky a kudrlinky a překryje je ten okamžik. Ten reálný.

Zastavila jsem naložený vozík a polykala do plic tu norskou pohodu. Naprosto fascinovaná každíčkým

detailem severu jsem hledala očima v davu známou tvář.

Nikdo nikam nespěchal, až na skupinku japonských turistů, kteří se zdáli být naprosto ztracení v prostoru i v čase. Možná by se dalo říct rovnou v časoprostoru. A ušetřila bych si hned dvě slova. Najednou se někde za špičatými klobouky zmatených asijských turistek mihl John Erik – můj Nor. Byl tam! Tak přece jenom má to moje minidrama happy end. Probořil tu vzdálenost svým kouzelným úsměvem a já jsem šla do kolen. Políbil mě do vlasů a mačkal mě v tom nejnádhernejším obejmutí, které jsem právě nutně potřebovala. Jen co jsem mu stihla sdělit, že hned poznali, že jsem Češka, vyndal ze zadní kapsy svazek klíčů, jeden z nich oddělil od zbytku a s velkým gestem mi předal klíč od bytu. Jako by se všichni na letišti zastavili. Všichni do jednoho zkameněli. Tady je ten moment. Gestikuluju na dirigenta, který v přestávce ukusuje svačinu. „Hrajte! A fortissimo!“ To byla ta moje hollywoodská chvíle. Všichni byli jako z kamene, jen já, Nor a klíč. Tedy – já, Nor, klíč, dirigent s plnou pusou a rozladěný orchestr v mé hlavě. Jen pár vozíků samou setrvačností jelo dál.

**Tak skoro jak z filmu to přece jen bylo.
Prostoje i tu disharmonii vem čert.**

Nasedli jsme do rychlovlaku z letiště do centra Osla. Za okny se jenom míhaly tmavě zelené smrky. Ty, do kterých jsem se zamilovala už v letadle. Jsem jak Alenka v říši divů, nebo spíš Tereza In Oslo. Johni mě několik minut pozoroval, jak fascinovaně sleduju tu monotónní krajinu, a já věděla, že mu teď přijdu kouzelná. Jen jsem zvědavá, kdy mu to začne lézt na nervy. Doufám,

že nikdy. Přesně za sedmnáct a půl minuty jsme vystoupili na hlavním nádraží, dostala jsem na uvítanou norskou klasiku – párek v rohlíku, bez odmlouvání jsem ho slupla a za pár minut jsme se pěšky rozkopanou ulicí kodrcali do bytu. Ten starý dům v ulici Arups Gate 12 jsem znala. Měl brčálově zelenou omítku a já už si ho nesčetněkrát prohlížela ze všech úhlů a stran na Google Maps a představovala si, jak tam jednou půjdu. Jen tak. Z práce třeba. Protože tam budu bydlet. Ponesu plnou tašku zeleniny a ve druhé ruce růže, které mají stonky zabalené do vodou nacucaných novin a jsou v hnědém papíru s našasenou mašlí. Tak to přece Norové dělají.

Konec fantazírování. Teď tu máme realitu. John Erik galantně otevřel těžké zelené dřevěné dveře do dvora a do nosu nás štípnul ostrý smrad z popelnic. Je mi šumák, že je ve dvoře všelijaké možné harampádí, starý stolek s uraženou nohou, srolované tapety a pár vymlácených bílých kachlíček ze staré koupelny. Ani neřeším to, že to tu páchne jako v zapadlém dvoře levné čínské restaurace uprostřed horkého léta. Těch pár schodů s ozdobným zábradlím jsme zvládli hravě a už jsme soukali kufry do malé chodbičky, která je sice jen metr deset široká, zato několik metrů dlouhá.

„Welcome home, Terezka“ a další moment k zaznamenání do mé knihy vzpomínek.

Následovala *tour de apartment*. Jak jsme procházeli jednotlivé pokoje, nemohla jsem z hlavy dostat všechny ty historky o tom, kolik divokých party a večírků se tu už odehrálo, kolik lidí tu objímalo záchod, kolik mražených pizz se tu spálilo, kolik medailí se tu oslavilo, a především kolik lidí se tu za těch pár let už vystříдалo.

Byla jsem rozněžněná Johniho víkendovým gruntováním. To je roztomilost mého Nora a na tu si asi budu muset zvyknout. I když na takové věci se nezvyká těžko. Naši ložnici si nechal jako poslední třešeň na dortu. Obývánkem jsme museli procházet po špičkách, ve velké posteli tam s napůl otevřenou pusou spal jeho nejlepší kamarád Brian, který se měl odstěhovat každým dnem. Brian je trenér týmu Holmen, za který jsme oba závodili. Mám k němu tedy notnou dávku respektu a právě teď bych ho nerada vzbudila z jeho snění. V tu chvíli jsme ještě netušili, že budeme s Brianem bydlet dalších pár týdnů. Johni dělal tajnosti a gestikuloval na mě, ať prý zavřu oči. Nepodváděla jsem a svědomitě jsem se ponořila do tmy za svými unavenými víčky. Vedl mě za ruku a pomalu otevřel dveře do ložnice. Nevěděla jsem, co čekat, ale asi to bude bomba, když jsou s tím takové cavyky. Otevřela jsem oči a první, co jsem viděla, byl zelený nákupní košík, který pyšně stál v rohu. Ovšem první, co jsem měla vidět, byla naše společná zarámovaná fotka, na které nám každému na krku září zlatá medaile zavěšená na trikoloře. Johni na mě mrknul a já věděla, že už i vymyslel, kde tahle trochu mázlá fotka bude viset.

Rozhlédla jsem se po pokoji a pod fousy si už sama pro sebe šeptala seznam věcí, které poletí. Po pár vteřinách jsem se rozhodla, že si radši napíšu imaginární seznam. Ten zelený nákupní košík z nedalekého supermarketu, ke kterému se váže pro všechny zúčastněné nesmírně legrační historka, byl hned na prvním místě. Následovalo povlečení Hello Kitty a něco, co vypadalo jako závora nebo kladina, bůhví, a zcela jistě se k tomu váže nějaká další vtipná historka. Lumpové jedni. Po tom, co se mi John Erik snažil nadhodit několik návrhů, jak by mohl být právě zelenáč, rozuměj nákupní košík,

využit jako netradiční skříň, věšák nebo venkovní gril, jsem ho třikrát vehementně podtrhla a ještě k němu radši napsala pár vykřičníků.

O pár hodin později, poté co jsme spořádali norské „národní“ jídlo – mraženou pizzu Grandiosu –, jsem se chvíli převalovala v posteli a můj anděl oddechoval vedle mě. Najednou mi hlavou prolétlo dnešní loučení a já si začala promítat všechny ty letištní etudy, ve kterých se mísí radost i smutek.

Pamatuju si na ten moment, když máma s tátou poprvé letěli na několik týdnů do Číny. Bylo mi osm a Čína mi připadala jako úplný konec světa. Máma tenkrát měla celý štos letenek a vytištěných dokumentů a pár týdnů se snažila naučit ze slovníku pro samouky několik čínských slov. Dodneška vlastně nevím, jestli nějaké z nich někdy v Číně použila, ale ten obrovský slovník táhla s sebou. Se ségrou jsme jim tenkrát napsaly dopisy do letadla a tajně je mámě strčily i s čokoládou do kabelky.

Když jsem pak v osmnácti letěla poprvé sama do Ameriky, situace se otočila. Byli to naši, kteří mě málem na letišti umačkali samou láskou. Máma nejvíc. Držela mě za ruku, jak dlouho to jen šlo, a já si tenkrát říkala, „ty nadělaj“. Následoval jeden dlouhý let přes Paříž a New York až do San Diega a já jsem nespala přes dvacet čtyři hodin.

Tenkrát jsem si tak ohromně přála, aby ten můj let z New Yorku zrušili. Někdo totiž mezi řečí zmínil, že když mi zruší let, dají mi noc v New Yorku zadarmo a ještě mi dají kupóny na jídlo. Let mi sice zrušili, a to několikrát, ale nikdo mi žádný hotel ani kupóny nenabídnul. Jak já si tenkrát na té ledové zemi někde v rohu

letišť v New Yorku přála, aby tam někdo z nich byl se mnou a třeba mě jenom držel za ruku.

Další vzpomínka je třeba na chvíle loučení s přáteli, když jsem odlétala na dva měsíce s kamarády Tomášem Peškem a Matyášem Rambou do Itálie pracovat za bar. Tenkrát na letiště přijela celá delegace našich přátel. Akorát jsme dorostli do věku, kdy jsme začali dávat trochu neohrabaně dvě pusy na tvář a připadali si ohromně dospělí.

Když jsme pak s mým klukem letěli pracovat na celé léto do Skotska a naši nás vyprovázeli, byli rádi, že mě posílají do světa. Ale stejně jsem jim četla z očí strach o jejich malou Terezku.

Naši si se mnou užili loučení ažaž. Tenhle moment byl ale jiný. Ani nevím proč. Nikdo ho zas tak neprožíval. Všichni si mysleli, že to nemyslím vážně a že se po pár měsících vrátím do toho malinkého pokojíku jako nudle v našem starém domě na Ořechovce. Nevrátila.

Ukápla mi jedna studená slza, zachumlala jsem se do peřiny, přitulila se k Johnu Erikovi. A mísily se ve mně pocity naprosté euforie i strachu.

A co teď?

POHÁDKA ZAČÍNÁ SLOVY „ZA SEDMERO HORAMI A JEDNÍM OSLOFJORDEM...”

Než jsem se do Norska přestěhovala, byla jsem tu všehovšudy třikrát. To bohatě stačilo na to, abych se bláznivě zamilovala. Do Norska i do Nora.

Psal se duben dva tisíce jedenáct. Norská gymnastická federace mi koupila ze dne na den letenku do Osla, protože jsem musela osobně vyřídit potřebné dokumenty, které mi měly povolit závodit za gymnastický tým na mistrovství Norska. V malém pokojíku v prvním patře klasického dánského cihlového domku jsem balila příruční kufr. Bylo sedm hodin ráno, všichni ostatní se líně klimbali do jídelního sálu na snídani a mně za pár minut jel vlak. Procházela jsem chodbou a stydlivě čas od času řekla „har det godt“ spolužákům sportovní školy Gerlev Idrætshøjskole, kde jsem studovala dva semestry tanec. Nadšení z mluvení dánsky opadlo hned po sedmém pokusu vyslovit větu o tom, že mám ráda čokoládový dort se šlehačkou. Dánové na mě valili ty svoje modré oči a pobaveně jim cukaly koutky. A to mi úplně stačilo k tomu, abych se začala pořádně stydět.

Vlakem do Kodaně bych dojela i ve spánku a v půli cesty jsem se přistihla, jak neuvěřitelně se do Norska těším. Kodaňské letiště je jedno z nejhezčích, odkud a kam jsem měla kdy tu čest letět. Řádně jsem si užívala kaž-

dou vteřinu a připadala si tak ohromně dospělá. Naše letadlo mělo deset minut zpoždění. Když konečně zablikalo na obrazovkách *boarding*, měla jsem zrovna náladu sedět o něco déle, než mám ve zvyku. Z tanečních tréninků jsem byla ukrutně namožená. Bolel mě snad každý sval v těle. A ty, o kterých jsem ani netušila, že existují, bolely snad úplně nejvíc. Když už nás u gateu bylo jen pomálu, silou vůle jsem se přemohla a skoro mezi posledními přiložila ten čarový kód letenky pod čtečku. Místo zelené šipky se ale rozsvítil červený kříž, který doplnil nepříjemný zvuk ohlašující „problém“. To bude asi nějaký omyl, rychle smetla moje hlava ten podivný signál ze stolu a ještě stihla zastavit tu dávku už připraveného adrenalinu. Slečna s milým úsměvem v tmavě modré uniformě zkontrolovala palubní vstupenku a s dávkou lítosti mi spolu s pohledem *holka-to-nemáš-šanci-stihnout* sdělila, že můj let je s jinou skandinávskou společností a o několik gateů vedle. Kruci. Přišla panika a adrenalin se rozprsknul po celém mém těle. Popadla jsem všechny svoje saky paky a rozběhla se, jako by mi šlo o život. Bolavý svaly nesvaly. Však taky, že mi o ten život skoro šlo. Dokážete si představit, že by vás někdo poslal na otočku do Norska vyřídit potřebné dokumenty a vám by uletělo letadlo? Naprosto nemyslitelné! Sípající. Vyjevená. S čůrkem potu stékajícím po zádech jsem dosedla na sedadlo 7C a pán vedle mě se na mě (ne)soucítěně podíval. Kdyby někdo ten čas běhu z terminálu 3 na terminál 2 měřil, vyhrála bych k tomu ještě světový rekord v běhu na letišti.

Paradoxem celé situace byl fakt, že na úřadě měli ten den zavřeno. Stihla jsem tedy „jen“ propotit dvě trička na tříhodinovém tréninku v Holmenhallen. Hol-

menhallen je gymnastická hala asi dvacet kilometrů za Oslem, kde trénoval jeden z nejlepších gymnastických týmů v Norsku. Hala je celá zapuštěná ve skále a vcházíte do ní takovými obrovskými ocelovými dveřmi. Když jsem tam poprvé vešla, polilo mě horko.

„Tak a teď máš, co sis vždycky přála, Terezo!“ blesklo mi hlavou. V khaki tílku a černých legínách jsem nastoupila před norský tým. Byla jsem představená jako jejich nová gymnastka a vychválená do nebes tak, že jsem se červenala pokaždé, když jsem si na to vzpomněla. To mi moc nepomohlo. Celý trénink mě skechovaly pohledy ostatních gymnastek, které jsem měla vyřadit z nominace do týmu připravovaného na mistrovství Norska. Myslím, že všechny do jedné mě v tu chvíli spíš nenáviděly, protože jim nějaká holka z Ořechovky právě měla vyfouknout jejich místo v týmu. Ve mně se to všechno vařilo. Napětí. Vzrušení. Nervozita. Ale tělo mě nenechalo ve štychu. Trénovala jsem na sto procent a hlavou mi lítaly všechny moje vzpomínky na to, jak jsem si vždycky přála v podobném týmu být, a právě tehdy se mi plnil sen. A ten já přece nenechám jen tak pšouknout do prázdna. Byl to ten nejtvrďší trénink, který jsem kdy absolvovala, ale naučil mě jednu z nejdůležitějších věcí.

**Když musím, přesvědčím nejdřív hlavu, že můžu.
Tělo už pak ví, co dělat.**

Podruhé jsem se v Norsku „ohrála“ na Velikonoce. John Erik mě vzal asi po čtyřech měsících naší známosti představit svým rodičům, kteří bydleli kousek od Stavangeru. Tehdy jsem si připadala jako princezna. Princezna, o kterou se uchází norský princ. John Erik mi

jako překvapení koupil letenku Kodaň–Oslo a vyzvedl mě na letišti. Ještě nikdy mi nikdo nekoupil letenku a já lítala štěstím až v oblacích. Měli jsme na Oslo trochu víc času. Pamatuju si ten pocit, kdy jsem poprvé byla doslova oslepená tou bílou nádherou Opery v Oslu. Jak jsme si dali první točenou zmrzlinu na molu a já cítila ty motýly v břiše. Jak jsme procházeli hlavní třídou Karl Johan a já pozorovala všechny ty Nory a Norky.

Všechno bylo tenkrát dokonalé. Lidi na ulicích vypadali, jako by zrovna vystoupili načančani z přehlídkových mol. Nebe bylo modřejší. Stromy voněly krásněji. Vzduch se polykal do plic snadněji a řidiči tramvají vám rádi otevřeli dveře, když jste doběhli na poslední chvíli k tramvaji.

Hned druhý den jsme doletěli do Johniho rodného Stavangeru, kde mě do nosu poprvé praštila nezapomenutelná a nezaměnitelná vůně norských kravských lejn. Kdybych hodně fantazírovala, asi bych tu vyzdvihla fakt, že i ta lejna voněla líp než ta česká, ale nenechám se (vás) zviklat svojí domýšlivostí.

Na letišti nás vyzvedla Johniho maminka Anita. Nádherná dáma, která mě celou cestu z letiště až do ulice Skolevegen kontrolovala ve zpětném zrcátku, když Johniho norský zpovídala, jak se mu daří a co je nového. To nové sedí na zadní sedačce, směju se pod fousy svému vlastnímu vtípku. Její obrovské srdce jsem prokoukla už u první odbočky z letiště na Solastranden. Stydlivě a po špičkách jsem pak proplouvala po krásném světlém bytě, který zdobily rodinné momentky a roz dováděné kvítky orchidejí, a představovala si, jak se tu asi bydlí.

Večer jsme si ukradli sami pro sebe a pro malou prohlídku Johniho městečka Kleppe, které bylo nasáklé vzpomínkami na dětské rošťárny i pubertácké blbiny. John Erik mi ukazoval cestu, kterou chodil do školy, dva kruhové objezdy a slavnou benzinku, na které se kupovaly nejlepší burgery široko daleko.

Po pár minutách zastavil u krásného bílého dřevěného domku se zahradou a dvěma balkony. Postavil ho prý Johniho táta Qyvind, když mu bylo kolem čtyřiaadvaceti. Já se rozplývala. Nejdřív nad domkem, pak nad tátou, který v našem věku dokázal postavit tak nádherný dům. Byl jen pár kroků od rodinného skleníku, ve kterém každé jaro i podzim pracovaly Saltovic děti, bratřanci a sestřenice.

Projížděli jsme kolem tělocvičny, která vypadala jako velká šedá krabice, kde John Erik začínal trénovat gymnastiku. I kolem nádherné pláže. Ta v dubnovém upršeném dni sice zela prázdnotou, ale v létě to tu prý vypadá jako na jihu Španělska. Piknikuje se, surfuje, griluje. Děti tu staví hrady z písku a nafukovací rukávky se válí všude kolem. Tam jsme museli zastavit. Jsem totiž milovníkem pláží všeho druhu. A na žádné norské jsem ještě nikdy předtím nebyla.

Vyběhla jsem do dun jako malá holka a fotila všude, kde to jen bylo možné.

Tu pláž jsem pak dlouho nemohla vyhnat z hlavy. Prosolený vzduch, vysoká tráva tancující ve větru, vlny přelévající se ze strany na stranu a sypký písek, do kterého jsme se bořili až po uši.

**A ty polibky. Ty polibky plné soli, štěstí, lásky
a euforie. Na ty už vůbec nikdy nezapomenu.**

Před usnutím jsem poslala mámě zprávu, že u Johniho doma taky milují orchidejky, že tu mají nádherný pláze a že by se jí tady taky ohromně moc líbilo. Jako mně.

Druhý den ráno jsem se probudila v modrém pokojíku za zvuků cinkání příborů a talířů z kuchyně. Johni byl už dávno vzhůru a já se trochu zastyděla, že jsem prospala první ráno na návštěvě. Hodila jsem na sebe pohodlný šedý tepláky, bílý tričko s dlouhým rukávem a vlasy stáhla do rozjařeného drdolu. Ten už jsem měla nacvičený ze všech těch tanečních lekcí.

Anita, Johniho maminka, už připravovala snídani. Světlostoukavým bytem, který byl zařízený v ryze skandinávském duchu, voněla káva a čerstvý chleba z místní pekárny. Na stole už bylo všechno přichystané. Krevetový salát s majonézou, vařená vejce, nakrájená zelenina, jogurty, brunost – hnědý sýr, který chutná po sladounkém karamelu – a taky dvě krabice mléka. V ten moment jsem pochopila, že to nejsou jen Dánové, kteří milují mléko ke snídani, ale i Norové. Já jsem oželela svůj tradiční černý ranní čaj a nalila si sklenici studeného norského mléka. Jako správná Norka.

Ty první návštěvy u rodičů nových partnerů jsou stejně kouzelně rozpačité. Snažíte se držet vidličku správně, moc nesrkat a nedej bože, aby vám zůstal drobek chleba na koutku a vy si toho nevšimli. Seděla jsem trochu jako na trní a snažila se všechno dělat a říkat tak, jak by se to mělo. Když po snídani přiletěla otázka, jestli bych měla chuť se jít na chvilku projít, usmála jsem se a jednoznačně souhlasila.

Jenže to jsem ještě netušila, co znamená pojem „taková norská procházka“.

Jeli jsme dobrou půlhodinku autem dechberoucí přírodou, ve které nekonečná pole střídaly lesy. Nechali jsme se převézt trajektem po modromodrém fjordu a vystoupili na parkovišti. Překontrolovali jsme, jestli máme dost vody, bundy a vyrazili jsme. Já jsem byla trochu překvapená, že se tak připravujeme na procházku lesem. Jenže po dvou hodinách příkrého stoupání jsem pochopila, že Norové mají jiné měřítko slova „procházka“. Minuli jsme několik jezírek, pár rašelinišť, přes která vedly dřevěné lávky. Procházeli jsme kolem nádherných výhledů a pyšných skal. A asi po čtyřech stech metrech převýšení jsme vystoupali na velikou skálu, která byla zabořená do tyrkysového fjordu. Mně se nad tou nádherou tajil dech. Možná se tedy tajil všem, ale mně jednoznačně nejvíc. Nikdy předtím jsem neviděla něco podobného.

Sedli jsme si na skálu a pozorovali tu nádheru, která vedla až donekonečna. Anita vybalila vodu, horkou čokoládu v termosce a norskou sušenku Kvikk Lunsj. Ta se prý jí na každém pořádném norském výletu. A já, pořád s tím překvapeným výrazem v očích, jsem dávala k dobru svou mylnou představu, že jdeme na procházku lesem. John Erik i Anita se smáli a já si od té chvíle dávám bacha na to, když se v Norsku řekne, že se jde na procházku.

Program jsme měli rozplánovaný na každý den, takže ten další jsme hned ráno vyrazili na chalupu, která vlastně ani tak nebyla chalupou, ale pohádkovým dřevěným srubem u fjordu. Po několika hodinách, kdy jsme se smýkali nádhernou přírodou, jsme autem vyjeli malý kopeček přímo ke srubu. Já se kochala norskou vlajkou, která nám mávala na pozdrav, a vtom se rozrazily dveře.

V nich stál táta Johna Erika. Sympaťák každým coulem. Vypadalo to, jako by si ten grandiózní příchod nacvičoval. Qyvind totiž rozpráhl ruce a při tom zaburácel hlubokým hlasem: „Hei, hei. Velkommen!“ A během pár vteřin jsem přistála v jeho náručí.

A od té chvíle jsem si připadala jako součást rodiny.

Hned brzo ráno jsem se vykradla v košili Johna Erika na záchod. Opatrně a tak trochu poslepu jsem otevřela dveře do obýváku. A uviděla ho. Úplně mi sebral dech. Ten výhled. Sluníčko zrovna prosvítalo obývákem toho nádherného srubu s výhledem na sněhem poprášený fjord.

Všichni ještě spali a já tam žasla. Úplně sama. Úplně okouzlená.

I když jsem tak trochu tušila, že norské dubnové ráno bude ledové, nedalo mi to a otevřela jsem dveře na velkou dřevěnou terasu. Nikde nikdo. Severský klid, který občas okořenil ptačí zpěv. Jako by to už samo o sobě nebyla dost velká nádhera. Stála jsem tam polonahá a pozorovala tu krásu. Hory byly zabořené po kotníky v modrém moři a na nich se třpytil ten cukrový sníh. A já si šeptala sama pro sebe: *fjord*. Tak tohle je ten fjord, o kterém nás už učili v páté třídě na základce na hodinách zeměpisu. Nikdo nám ale nikdy neřekl, že je tak úchvatný. Takhle by se měl učit zeměpis. To by to pak bavilo i Standu Záležáka v poslední lavici.

Měla jsem husí kůže po celém těle a upřímně jsem vlastně ani nevěděla, jestli je to tím, že je mi zima, nebo

protože je to taková nádhera. Úplně jsem zapomněla, že se mi chtělo jít na záchod, protože tohle bylo neuvěřitelné.

Neuvěřitelně nádherné.

Tohle tedy budou Velikonoce. Možná je začnu mít i ráda. Velikonoce mě totiž vždycky spíš děsily. Když jsem byla ještě drobek, měla jsem ty vyšisovaný stříbrný jemný vlásy a stále pár mléčných zubů, Velikonoc jsem se bála. Dost.

Seděla jsem vždycky v obýváku jako na trní, přerovnávala nabarvená vajíčka a nervózně jsem si vytahovala punčocháče. Ségra v pokoji spokojeně oddychovala a já tiše trpěla. Ano, bylo to Velikonoční pondělí. Když přišlo první zabouchání na dveře, zvýšil se mi tep o polovinu. Celý barák spal a já jsem šla pomalu po schodech dolů, nesla tu velkou mísu plnou vajec, a když jsem otevřela dveře, následoval moment překvapení. Napjatě jsem čekala, jestli tam bude jeden maličký koledník, co sotva „básničkuje“ a stydí se víc než já, nebo tam bude hned celá banda kluků z vyššího ročníku. Tu druhou variantu jsem nenáviděla. U té druhé jsem utíkala po zahradě a snažila se chránit si zadek rukama. Což bylo vlastně ještě mnohem horší. Protože to přes prsty bolelo ještě víc. Pištěla jsem a běhala po zahradě sem a tam. A každý rok jsem ve finále stejně vždycky pochopila, že nejlepší strategie je „přilepit se na dveře“. Kluci koledníci dostali vajíčka a já se pořád dokola dívala na hodinky a opakovala si, kolik ještě zbývá hodin tohohle pekla.

Velikonoční pondělí jsem už od raného věku prohlásila za nejneoblíbenější den v roce. A ruku na srdce?

Dodnes nechápu, proč jsem jim vlastně tenkrát otevírala a nezaspala jsem to jako starší a evidentně moudřejší ségra. Možná že jsem v sobě nesla jakousi nutnost dodržovat tradice. Možná že by mi to svědomí nedalo, nechat je tam čekat. A možná že jsem jenom naivně doufala, že to nebude tak hrozný.

Tradice Velikonoc se s věkem ale mírně měnily. Pamatuju si, když mi bylo kolem patnácti. Byli jsme na chalupě, do které vtrhlo několik nadraných koledníků padesátníků a k nejneoblíbenějšímu Velikonočnímu pondělí se přidala ještě horší „ožralecká“ neděle.

Norské Velikonoce, to bylo ale jiný kafe.

Když se všichni vyhrabali z postelí, začala se připravovat snídaně. Každý ve srubu dostal nějaký úkol, aby ta příprava odsejpala, protože jsme měli všichni pořádný hlad. Já jsem měla uvařit vejce. Na tom se přece nedá nic zkazit, pomyslela jsem si. Naivně. O pár minut později byl stůl nachystaný a vyjímaly se na něm především čerstvé krevety od místního rybáře. Ty byly nasypané ve velké broušené míse, ze které jim koukaly ty dlouhé tenounké vousky. Dostala jsem zábavnou přednášku o tom, jak se takový krevetový snídaňový obložený chleba tady na severu připravuje.

Krevety se nejdřív musí oloupat, na to je speciální grif, a pak se vedle sebe vyskládají na chleba, který je pomazaný nasoleným máslem. Na ten se pak nakrájí na tenké plátky uvařené vejce, přidá se trošku citronové majonézy a pak finální krok – posypat jemně nakrájenou petrželkou. Norská rodina se pustila do loupání vajec. Já jsem ho rozklepla ve stojánku a v tom momentu mě polilo horko. Žloutek i bílek pomalinku vytékaly

z bílého kalíšku a já jsem v tu chvíli pochopila, že jsem se tedy poprvé před norskou rodinou vytáhla. V mé hlavě litaly dvě možnosti, ze kterých jsem si musela hbitě vybrat. Buď můžu předstírat, že se nic neděje, nebo uteču s brekem do pokoje a už nevylezu.

Ovšem že jsem zvolila tu první. A přidala jsem k tomu úsměvu i větu: „That’s how we do it in Czech... We like raw eggs...” Všichni na mě kulili oči a John Erik i Qyvind začali jíst to úplně syrové vejce. Někde jsem slyšela, že je syrové vejce dobré na hlasivky a jí ho i Lucika Bílá, takže se asi nic nestane, když to sníme tady ve srubu. Já ho snědla celé, John Erik tak půlku, jeho táta ani nevím. Nicméně jsem si to sladké tajemství nechala pět let, než jsem se dobrovolně a bez mučení přiznala, že jsem ta vejce prostě nedovařila.

Těch pár dní ve srubu bylo naprosto klidných a pohodových. Byly přesně takové, jaké bych si je přála. Váleli jsme se na terase zabalení v dekách. Jezdili jsme na výlety motorovým člunem do roztomilých rybářských městeček, kde se na molu prodávaly čerstvé ryby a točená zmrzlina. Četli jsme temný norský detektivky. To se prý o norských Velikonocích musí. Večer jsme u ohně vyprávěli naše vzpomínky na dětství a do horkých uhlíků zahrabávali brambory. A tenkrát jsem se naučila i péct jednu sladkou klasiku norských Velikonoc. Jsou to měkounké buchtičky posypané kokosem a plněné vanilkovým krémem a říká se jim skolleboller. Od té chvíle, co jsem do jedné ještě teplounké kousla, je milují nejen Norové, ale i jedna holka z Prahy.

Velikonoce v norském srubu byly balzámem na duši. Ve snech mě neděsili žádní koledníci tlačící se přede

dveřmi a vyžadující vejce. A od sedmi od rána jsem nasedla v punčocháčích sama v obýváku a netřímala jsem mísu s obarvenými vejci.

Od té doby jsme Velikonoce strávili v Norsku už sedmkrát. S detektivkami, s tím nádherným výhledem na fjord, loupánými krevetami a prvním jarním norským slunkem, které rozehřeje zkřehlé Nory a vykouzlí jim úsměvy na tváři.

Potřetí jsem do Norska letěla na závody. Čekalo mě mistrovství Norska s týmem Holmen. Celou noc před letem jsem byla jako na trní. Samou nervozitou jsem téměř nezamhouřila oko, a to do závodů zbývalo ještě několik dní.

**Nechtěla jsem letět. Měla jsem obrovské strach.
Že to nedokážu. Že zklamou. Že to bude jedna velká
ostuda.**

Po hodinovém nočním telefonátu s Johnem Erikem jsem nakonec sebrala odvalu. A v šest hodin ráno nasedla do vlaku směr Kodaň. V hlavě jsem ale měla naprostý šrunc a celým tělem mi proudil adrenalin. Dokonce jsem skoro i zapomněla, že jsem ten den měla narozeniny. John Erik mě večer vzal do restaurace přímo na Aker Brygge. To jsem ještě o tom, co je Aker Brygge, neměla ani páru. Aker Brygge je jedna z nejmodernějších částí Osla, která je téměř celá vystavěná na kůlech. Dříve to býval zaprášený přístav a překladiště, ze kterého se během pár let vyloupil s pomocí těch nejlepších norských architektů moderní skvost, kam se vydávají lidé z celého Osla. Aker Brygge je ta čtvrť, ve které vám připadá, že jste se ocitli trochu v jiném světě. Modernějším. Čist-

ším. Dokonalejším. A já si ho zamilovala od prvního okamžiku. A moc.

Ruku v ruce jsme vešli do restaurace, kde nás hned u dveří přivítal vysoký Nor. Usadil nás k oknu s výhledem na obrovskou zaoceánskou loď, která tak trochu stínila přístavu. A já zas přistihla Johniho, jak mě přistihl absolutně šťastnou. Měla jsem na sobě takové volné květinové saténové šaty, které se daly stáhnout šňůrkou, a dlouhé vlasy jsem měla rozpuštěné a volně mi vlály kolem ramen. V restauraci se objednávalo tak, že jste své přání zaškrtnuli na papírku.

Slupli jsme dva steaky, dali si dezert a vyfotili se na památku u té kolosální zaoceánské lodi. Johni tenkrát básnil o tom, jak by se jednoho dne chtěl na takovou zaoceánskou loď vydat a jak by chtěl obepnout Karibik. A já si to barvitě představovala. Jak tam tak sedíme na balkoně kajuty, já mám na sobě bílé bikiny, pijeme koktejly s kýčovitým deštníčkem a třešní naloženou ve sladkém sirupu a pozorujeme tu tyrkysovou barvu moře, která je všude kolem nás.

Po večeri jsme se ještě chvíli courali po moderní části Osla a já v tu chvíli netušila, že za pár měsíců půjdu do té samé restaurace žádat o práci s životopisem ještě horkým z tiskárny.

Tréninky střídaly tréninky. Do mistrovství zbývalo pár dní a my jsme makali a dřeli. Dostala jsem norskou šustákovku a nastoupila jsem s celým norským týmem Holmen do autobusu směr Bergen. Byla jsem tak ohromně pyšná. Měla jsem přece na sobě norskou vlajku a plnila si další obrovské sen. A to doslova.

V Bergenu jsme vybojovaly zlato. A já se stala mis-

tryní Norska. Jen tak. Páni. Mistryní Norska. Z té malé dřevěné rozvrzané tělocvičny na Hanspaulce až na bednu v Norsku. Celým tělem mi lomcovalo štěstí. Těch několik měsíců, týdnů, dní, kdy jsem se zmítala někde mezi nebem a peklem, se mi najednou na té bedně promítalo jako celovečerní drama s happy endem. A i když jsem to mohla několikrát vzdát, otočit se zády a odejít z té upoceně tělocvičny domů, neudělala jsem to. Ta touha, která ve mně klíčila už od těch mých prvních závodů, mě hnala dopředu. John Erik se stal mistrem Norska už šestým rokem v řadě (!) a já nikdy nezapomenu, jak pyšně se na mě díval. Cukrouš můj.

Utahaní jako kořata jsme všichni po pár intenzivních závodních dnech nasedli do autobusu a vraceli se zpátky do Osla. Projížděli jsme tou nádhernou přírodou, vedle obrovských vodopádů, vedle jezer, ve kterých se zrcadlily hory a kolem rozlehlých hustých lesů. Bořila jsem se do sedačky, jedno zlato jsem měla vedle sebe, druhé se mi blyštelo na krku a já nemohla od té nádherné norské přírody odtrhnout oči.

Chci tu bydlet. Chci se tu cítit doma. Chci se naučit jazyk a ze všeho nejvíc chci být po boku toho bláznivě romantickýho Nora, který mi donekonečna opakuje, jak obrovský štěstí má, že mě má.

NA ZAČÁTKU BYLA NULA

Postávala jsem před útulnou kavárnou kdesi v centru Osla. Je to jedna z těch vedlejších uliček u hlavní třídy Karl Johan. Co já vím která. Všechny vypadají stejně. Stejně nádherně a norský. Všechny mají úhledné vycištěné chodníky, pár velkých domovních dveří a truhlíky s trvalkami. Když už kolem mě prošel asi sedmý zákazník dovnitř, věděla jsem, že už se sebou musím něco udělat. V duchu jsem ještě pro jistotu odtrhávala okvětní lístky vymyšlené kopretiny: „Mám... nemám...“

Moc dobře jsem věděla, že mám a musím, ale stejně jsem to možná ze zvyku jednou přeříkala. Jen tak. Nevím, jestli mě víc bolely nohy, nebo moje sebevědomí, které po těch pár dnech chození po kavárnách a restauracích dostalo na frak. Naposledy jsem si v duchu řekla nacvičenou větu v norštině a postrčila sama sebe do zad. Otevřela jsem dveře a dýchlá na mě ta kouzelná atmosféra kavárenského života. To byla nádhera. Už už jsem si ze zvyku vybrala místo, kam bych s nějakou svojí oblíbenou knížkou usedla a míchala pomalinku pěnu cappuccina, které v Norsku umí tak dokonale. Než mi došlo, že kvůli tomu jsem tam tentokrát nebyla. Já tu hledala práci.

Celkem rychle jsem spadla ze svého stromu očekávání, když jsem si uvědomila, že vedle vaření kafe a tréninků gymnastiky jsem vlastně nic jiného neuměla. Můj bakalářský titul z Karlovy univerzity mi sice doma na stole

v modré tubě dělal parádu, ale nezajímal nikoho jiného, než moje gratulanty a kolonku v jednom nedůležitém dotazníku. Přistoupila jsem k mladému klukovi, který vypadal sympaticky.

„Hei, jeg heter Tereza og jeg søker jobb.“ Představila jsem se a nastínila, o co tu běží. Slibný to začátek, ke kterému jsem lupla ještě ledabylý úsměv, že se toho nebojím. On něco zamumlal norský. Vůbec jsem tomu nerozuměla, ale v hlavě jsem si namlouvala, že nejspíš řekl, že to předá do povolaných rukou. Kéž bych jednou věděla, jak se řeknou „povolané ruce“. Miluju ty svoje výmysly, za kterými si vždycky tak stojím. Měla jsem splněno. Ten den dvanáctá kavárna. Tak kruci, něco už snad musí vyjít. Tady by se mi líbilo. Jenže to jsem říkala už asi o dalších třiceti. Courala jsem se domů a snila o tom, že jednou tu půjdeme s Johnim za ruku, vklouzneme do některé z těch kouzelných kaváren a půjdeme prostě na nedělní kavářenské rande. Takového to, jak z toho máte v podbřišku tetelení, ještě když si na ten moment vzpomenete.

**Srkáte horkou čokoládu se šlehačkou,
jste do sebe napletení, že vám není hanba,
a prožíváte ten přítomný moment natolik,
že vám je ukradený, že za pár minut zavírají
a musí ty vaše hrnky uklidit.**

Bylo dopoledne. Začátek září a já pozorovala stíny lidí, kteří se mihli za oknem ložnice našeho přízemního bytu. Ten den jsem si dala za úkol další dvě kapitoly

norštiny. Měla jsem na to nový blok a spoustu fixek a těšila se, až si nad to s Johnim po tréninku sedneme. Třeba ho okouzlí, kolik nových slovíček umím. Jestli je do večera zas nezapomenu. Vyhrabala jsem se z postele, zkontrolovala e-mail, jestli mi náhodou někdo neodepsal a s bušením srdce koukla i na telefon. Trochu hloupě jsem si přála, aby na něm nic nebylo, protože já tak ohromně nerada telefonuju. A představa, že bych musela po telefonu vyřídit čas pohovoru, mě děsí víc, než kdybych musela zazpívat dánskou hymnu celá nahá uprostřed Kodaně.

Vplížila jsem se do kuchyně, protože Brian ještě ztěžka vydechoval v obýváku. Připadala jsem si, jako bych jen u někoho v noci přespala po divoké party a musela si najít kabelku a vyplížit se, než se vzbudí osazenstvo. Smála jsem se sama sobě. Zastavila jsem se v koupelně, vyčistila si zuby a opláchla obličej v ledové vodě. Ta voda chutnala naprosto fantasticky. Jestli se ptáte, zda může voda chutnat fantasticky, tak může. Natočila jsem si rovnou celou sklenici a polykala ji plnými doušky, než jsem se zakuckala. Hlavně nevzbudit Briana. Ještě bychom se museli bavit, jaké přípravy pro mě má vymyšlené na dvojné toporné salto s trojným vrutem. Z toho prvku je mi trochu mdlo, jen si na něj vzpomenu. Naštěstí spal jako dudek a já byla u cíle.

Ve vybílené kuchyni byl jen zbytek okoralé mražené pizzy ze včera a pár vypitých krabic pomerančového džusu. Smetla jsem drobký z linky, otevřela okno do dvora, abych zjistila, že září je v Norsku už předzvěst studeného podzimu, a pustila se do přípravy toastů se šunkou a sýrem. Ostatně jako každý den od té doby, co jsem tam bydlela. Pořád jsem tomu nemohla uvěřit. Já tam vážně bydlela!

Ségra by mi dala, takovýho pečiva. Ale co, je to jedna z nejlevnějších variant. Když jsem se poprvé vydala do místní večerky Joker, bolelo mě u srdce, když jsem vytáhla českou platební kartu. Asi naivně jsem si myslela, že Joker dělá v kartách radost. V běžném životě evidentně ne. John Erik mě konejšil, že až prý budu vydělavat noky (norské koruny), všechno bude jinak. Kéž by. Mazala jsem máslo na chleba a rozmýšlela si, jestli mám zase připravit snídani i Brianovi. Ten se podle Johna Erika ale nikdy neodstěhuje, jestli ho budu pořád takhle rozmazlovat. Třeba bychom mluvili o těch toastech a ne o tom velecviu.

Když jsem byla malá, byla jsem si stoprocentně jistá, že tou první věcí, kterou si kdy pořídím do bytu, bude toastovač.

Třeba z té představy jednou vyrostu. A třeba taky ne.

Plížila jsem se s toastama, ze kterých se ještě kouřilo, a s kečupem pod paží obývánkem. Sedla si na postel, chleba křupnul a horký tenký sýr se mi přilepil na bradu. Nedalo mi to a ještě jednou jsem zkontrolovala e-mail. Ten den už asi posté. Bylo v něm pár reklam a... rozbušilo se mi srdce. E-mail. *Pascal Konditori og Brasserie*. Je to norsky, ale je tam čas a datum a místo – to musí znamenat jen jedno. Jsem pozvaná na pohovor. Jupíííí!!! Zběsile zadávám, třikrát s překlepem, do Googlu *Pascal Konditori*. Vyběhne mi trochu zastaralá stránka s charizmatickým Francouzem, který má černou zástěru, ruce v bok a evidentně se rád fotí. Vedle něho jsou naskládané pyramidy z makronek. Tváří se, že je upekl a že nikde na světě nenajdete lepší. Pfu. Je to moment,

který zpestřil moje trochu nudné dny na severu. Okamžitě píšu Johnimu a celým tělem mi pumpuje adrenalin. Toasty vem čert. Já jsem pozvaná na první pohovor. A mám taky jeden pouhý den se na něj připravit.

Johni mi dal pusu pro štěstí do vlasů a já o pár minut později vešla do kavárny. Takhle nervózní jsem nebyla ani nepamatuju. Místo kávy jsem si objednala jedno *interview* a sedla si na těžkou vysokou židli. Po patnácti minutách jsem začala pochybovat a po pár minutách vysvětlování a trojích točitých schodech, kde by se jeden zabil, jsem stála před samotným Pascalem.

Vypadal stejně arogantně jako na té fotografii vedle dokonale načančaných makronkových pyramid. Dokonce měl i ty ruce v bok. Ani jsem se nerozkoukala a už na mě zdálky hulákal něco norsky. Já se nejdřív snažila zamaskovat fakt, že mu nerozumím ani slovo, a on přitom vyráběl čokoládové cosi, co tak nádherně vonělo a jezdilo to po páse sem a tam. Za chvíli se mnou ztratil trpělivost, odhodil čepici a vedl mě po těch dlouhých schodech zase dolů. Ukázal na místo u stolu a zeptal se mě, jestli vím, jak se připravuje cortado. O kávě s názvem cortado jsem nikdy neslyšela, přestože mám za sebou dva měsíce v kavárně ve Skotsku, měsíc a půl v kavárně v Itálii a rok a půl v kavárně na Malostranském náměstí. „Cortado... cortado... Mysli, Terezo, mysli!“ ponoukalo mě moje (s)vědomí. Když jsem nahodila od boku, že cortado je druh horké čokolády, Pascal kroutil hlavou a já věděla, že jde do tuhého. Už jsem ho naštvála až moc.

Choval se tak hrozně zpupně, že jsem z toho byla celá nesvá. Představovala jsem si, jak mu za chvíli rupnou nervy a prohodí mě tou prosklenou vitrínou s dorty. Za

chvíli mu opravdu ty nervy ruply, sice mě neprohodil vitrínou, ale dostala jsem vynadáno jako malá holka, jak se opovažuju mrhat jeho časem, když neumím ani obstojně norsky. A že prý, jestli mi může dát jednu radu, ať už nikdy v životopisu nelžu (jen tak na okraj, celý životopis i průvodní e-mail byly v angličtině, a o tom, že umím obstojně norsky, nebylo nikde ani slovo).

Tohle byl snad ten nejhorší pohovor v historii všech pohovorů.

Bylo mi mdlo. Chtělo se mi brečet. To už nějak doklepu. Hlavně nebul. Už jen z povinnosti jsme dojeli otázky v dotazníku, který se mnou musel Pascal vyplnit. Kdyby nemusel, už by dávno vyráběl čokoládový skvosty s tou jeho bílou čapkou na jemně našedlých vlasech. Ten by mi dal, kdyby se dozvěděl, že jsem řekla, že jsou jeho vlasy našedlý. Na otázku: „Do you smoke?“ kroutím hlavou a do úplného ticha, kdy jen kuličkové pero škrábavě tančilo po papíru, jsem šeptla, že gymnastky nekouří.

„What?“ vyhrknul Pascal s překvapeným výrazem a těžkým francouzským přízvukem. Ten můj byl asi ještě překvapenější, protože poprvé od chvíle, co jsem vstoupila do makronkového království, to vypadalo, že o mě někdo v tomhle domě hrůzy jeví krapet zájmu. Vykuleně jsem zírala, protože jsem měla prázdnou v puse, tak se Pascal zeptal znovu. „What?“

Gymnastky nekouří, vysvětluju mu, a kdybych si troufla, rozhodila bych u toho nedbale rukama.

„Are you a gymnast?“ přeměřoval si mě Francouz očima. Konverzace se stočila k tomu, co vlastně v Norsku dělám. Pascal se zavrtil na židli, pohodlně se usadil a v očích se mu rozzářily jiskry zvědavosti promíchané

se vzpomínkami na jeho mladá léta, kdy prý závodil jako atlet za Francii. Zmateně jsem se rozhlížela kolem sebe. Vyměnil snad někdo toho nadutého pána za jiného, který mi tu nadšeně vypráví o svém dětství na stadionu?

Po několika minutách přerušil moje vyprávění o tom, jak jezdíme trénovat do haly ve skále pár kilometrů za Oslem, větou: „Tereza, I like you and I want to give you a job.“

Jestli jsem předtím koulela očima, tak nevím, co se dá přirovnat k tomuhle. Bouchejte šampaňské. Ale než to dolehne až do lednice, křičím znovu: „A zase ho špuntujte zpátky,“ protože z Pascala vylezlo, že mu můžu pomáhat jednou za dva týdny v neděli dvě hodiny. To když prosím mají největší špičku. Sladká radost hořkne. Ale já se nevzdám. Už mám našlápnuto. *Ha det bra, Pascal*. My se ještě uvidíme. Noblesně vycházím ze dveří, zajdu za roh, hroutím se do kolen a perlové slzy mi padají do klína.

**Perlové proto, že to má špetku happy endu.
Ale je mi tak trochu jasné, že tohle bude ještě soda.**

BEZ PRÁCE NEJSOU KOLÁČE A VÝRON JAKO PRASE

Doma jsme slavili hořkosladký úspěch pohodou. Byl pátek, město řádilo a my, protože jsme měli ani ne dva měsíce před velkými závody mistrovství nordických států, jsme se k alkoholu nesměli přiblížit ani na sto metrů. Radši jsme se choulili jeden ke druhému, já usrkávala přelouhovaný bylinkový čaj s medem a jen tak lenivě jsme sledovali seriál *Alt for Norge*. Nic nám nechybělo. Akorát mně se vždycky při pomýšlení na ten trénink zkroutil žaludek. Druhý den v sedm ráno jsme už museli sedět v autobuse na sobotní trénink. To byl ten den. Potily se mi ruce. Ani jsem necekla, ale Johni si mě stejně k sobě přitisknul ještě blíž. Věděl přesně, co mi právě zamotalo hlavu, a šeptnul mi do ucha: „You will do great, Terezka, don't you worry.“ Měla jsem ohromný strach z nového prvku a věděla jsem, že jestli ho neskočím, ohrozí to moje místo v týmu na závody.

Ráno jsme se oba mátořili po bytě. Johni hledal lahev na pití, já se snažila z lednice vymyslet improvizovanou snídani. Bylo tam „nula nič“, jak by řekl Johni. Už poněkolkáté jsem nervózně zkontrolovala hodinky. Nastal čas. Museli jsme jít. Autobus nám jel za pár minut. Kruci, mně se tak moc nechtělo. Jak já bych se nejradši zahrabala zpátky do té postele, která ještě ani nestihla vystydnout. Jak já bych si přála probudit se jednou o víkendu vyspínaná dorůžova. Jak já bych si přála užít si tu lenošivou sobotu.

Vykradla bych se z pokoje do kuchyně a tam bych řádila jako utržená ze řetězu. Připravila bych Johnimu snídani všech snídání, a to přímo do postele. Pustila bych si potichouнку hudbu, šeptala vymyšlená slova začínajících umělců, rozklepávala vajíčka, osmahla slaninu a tu všechnu dobrotu bych podávala s opečenými chlebíky a nadrobno nakrájeným ovocem. To slané nebe v puse bychom zapíjeli teplým čajem, jehož chuť by rozněžnil sladounký med z něčí chaty, a jen tak bychom sobotně lenošivě lenošili. Všechno to ovoce bych pak rovnala do srdíčkových hromádek a v pauzách mezi jedením bych Johnimu lípala pusy do vlasů.

Plula jsem na tom svém šlehačkovém výmyslu idylické soboty, když vtom autobus číslo 252, který se necelou hodinu líně šinul podél Oslofjordu, zastavil. John Erik mi do ruky strčil banán a hrst oříšků se slovy: „Tereza, you have to eat something!“

Blížili jsme se k hale a můj žaludek se kroutil. Jakmile jsem uviděla ty obrovské pancéřové dveře, srdce se mi rozbušilo, jako bych měla běžet na tu trampolínu už tam. Rozcvičku jsem zvládla bravurně a na řadu přišla posilovací část. Náš gymnastický trénink trval zpravidla dvě a půl až tři hodiny a hodinu z toho byla rozcvička s posilovacím kruhovým tréninkem. Na tom prvním jsem málem vypustila duši, teď bych ale nejradši posilovala až do aleluja.

Přišel ten moment, kterého jsem se tolik obávala. Tým se rozdělil na holky a kluky a holky začínaly trampolínou. Brian, náš trenér z obýváku, na mě mrknul. Pak mě poplácal po zádech a řekl, už ani nevím, jestli norský, nebo anglický: „You can do it, Tereza. Don't worry!“

Následující minuty mi protekly mezi zpocenými prsty u nohou a já už stála připravená u rozběhu na trampolínu. Měla jsem za sebou snad milion průprav na dvojné salto s trojným vrutem. Všichni se mi snažili vymluvit díru do hlavy, že jsem připravená a skočím to. A já stála na tom modrém rozběhovém pásu a pochybovala o sobě samé. A možná jsem se i poprvé v životě modlila.

Johni mi zdálky ukazoval, že mi drží palce, a já poznala, že se bojí mnohem víc než já. Jakmile se rozběhnu, nebude se koukat. To jsem si jistá. Norky na mě něco pokřikovaly a já už jsem byla dávno ve svém světě naprostého soustředění. V tom, kde jsem slyšela jenom šíleně bušit své srdce a v tom, kde se budou dít v následujících vteřinách velké věci ve vzduchu.

Rozběhla jsem se a v hlavě mi bleskl ten moment, kdy jsem se jako malá rozbíhala ve staré smradlavé tělocvičně s těžkými zíněnkami na přeskok přes kozu, která na mě dělala opičky. Pořád jsem běžela a najednou jsem měla na sobě místo gymnastického dresu princeznovské šaty, ve vlasech mašle větší než můj nos a vyšvihla tam jen tak na promenádě maškarního bálu rondát flik. Prvek, kterého se bály i starší gymnastky v našem týmu. Pořád jsem běžela a najednou se přede mnou moje nejlepší kamarádka Šárka Prokopová choulila v bolestech a držela si nohu. Měla kotník vykroucený úplně do strany. Pořád jsem běžela a najednou vedle mě řinčil a chrastil obrovský dav a já naskakovala na zbrusu nové Dorado na mistrovství Evropy.

Už mi trochu docházel dech a v tu chvíli jsem se odrážela z trampolíny v jedné tělocvičně ve skále. Byla jsem akorát v prvním saltu a už bych se měla točit do vrutu a nic. V hlavě mi jenom znělo: „Nesmíš ten vrut uspěchat, jinak bude zle!“ Chvilku jsem tedy čeka-